

BÀI KHÔNG TÊN SỐ 7

Vũ Thành An

Một làn khói trắng du đời vào quên lãng, nâng sầu thành hơi ấm, hơ
Dòng nhạc xa cũ khơi lại niềm nhung nhớ, ôi người yêu ta xa phiêu

dịu tình đau. Ngày tàn im lặng, yêu người làm tóc trắng, tâm
bặt nơi đâu? Vầng vặc trăng sao phương nào em có thấu tâm

sự rồi đến đắng như lệ giờ biết nhau. Đêm vỗ về nuôi nắng, đêm
sự này ruộm máu chia gì được đón đau? Bao nhiêu mộng mơ đó đã

trao ngọt ngào hương phấn, buông lời dòng tóc mỡ trong dòng ngày tháng vật vờ.
tan theo một cơn gió, bơ vơ dòng tóc mỡ trôi dạt mười bốn nghìn bờ.

Thân em rồi hoang phế lê theo thời gian giông gió, thôi cũng đành cúi xuống cho
Thân ta giờ ngao ngán mong manh dòn khô rơm rác, năm mươi còn ngơ ngác theo

mộng đời thoát đi. Một đời đổ cho tình yêu từng đêm dòng nước mắt
dòng đời tới lui. Một đời quần quanh dành tranh chẳng qua một chớp mắt,

Sẽ nâng niu đời nhau ư? đón đau anh sẽ cho nhau đời nhau ư? xót
Sẽ cho em hạnh phúc ư? có không em? sẽ cho ta bình yên ư? vẫn

xa em, dặt đưa nhau mỗi hận đời người.
đang xin, đã cho nhau những điều lạ gì?